

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Джеймс Гедлі Чейз

МІС ШАМВЕЙ ТА ЇЇ ЧАРИ

HR **Богдан**

Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

James Hadley Chase
Miss Shumway Waves a Wand

MISS SHUMWAY WAVES A WAND © Hervey Raymond, 1944

Журналіст із газети «Нью-Йорк Репортер» Міллан отримує завдання від боса — розшукати Міру Шамвей, зниклу доньку фокусника. Можливо, Міллану доведеться сфабрикувати її викрадення і порятунок, аби збільшити популярність газети. Попри велику неохоту, журналіст погоджується на цю авантюру. Він знаходить Міру Шамвей, яка просто втікла з дому і зараз чистить кишені роззяв у барах. Та потім доля зводить їх із аферистом, що продає фальшиві ліки індіанцям — Доком Анселлом, та його охоронцем Опудалом. Вони звинувачують Міру Шамвей у крадіжці, тож, щоби загладити ситуацію, вона змушена зробити їм послугу — вирушити до вмираючого старого індіанця та вивідати у нього чудодійний рецепт ліків від зміїної отрути...

А потім починається магія! Найсправжнісінька давня магія... Ця книга Джеймса Гедлі Чейза не схожа на жодне з його творінь! Вона змінить ваш погляд на детектив раз і назавжди!

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,
nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

ЧАСТИНА ПЕРША — МЕКСИКА

РОЗДІЛ І

Я був у барі «Маноло» не більше п'яти хвилин, як туди увірвався Пол Джуден — голова Центрального агентства новин.

«А щоб мені!» — подумав я і спробував заховатися серед відвідувачів, але Пол виявився прудкішим і вже мчав у мій бік, наче стадо бізонів.

— О, здоров, Пі Джею, — сказав я, вдаючи, що радий бачити його. — Як життя? Присядь, перепочинь. Судячи з твого вигляду, мені краще випити ще однецьку.

— Облиш свої жартики, Міллане, — відповів він і махнув офіціантові. — Я повсюди ганяюся за тобою. Де тебе чорти носили? Я дещо для тебе маю.

Цього міг би й не говорити. Коли керівник ЦАН бігає барами, та ще й з таким божевільним поглядом, тут уже ясно, що він не просто так радий мене бачити — він хоче завантажити мене роботою.

— Ти дещо для мене маєш? — безрадісно повторив я. — Так зазвичай говорять собаці. А потім згодуюють йому отруту.

Підійшов офіціант, і Джуден замовив два великих «Віскі сауер».

— Слухай, Пі Джею, — сказав я, коли офіціант пішов, — мені потрібно трохи спокою. Шість місяців я стирчав у мексиканській пустелі в супроводі зграї стерв'ятників, які лише й чекали, щоби поласувати моїми кістками. У мені більше шпичаків від кактусів, ніж голок у дикобраза. Щоразу, як я сякаюсь, із вух мені сиплеться пісок. Та нехай, я не скажусь, але я хочу трохи відпочити й, знаєш, брате, я таки відпочину.

Та Джуден навіть не слухав. Він дістав гаманець і почав перебирати стосик телеграм.

— У Меддокса є робота, створена спеціально для тебе, Міллане, — відповів він. — Я отримав телеграму сьогодні вранці. Ця історія не гірша від «Звіяних вітром»*.

— Меддокс? — я глибше втиснувся у стілець. — Тоді нічого перейматися. Він — лише низенький поріг у невпинному плині часу. Скажи йому, що я захворів. Скажи, що не можеш зв'язатися зі мною. Що завгодно йому наплети, тільки дай мені перепочити, домовились?

Офіціант приніс напої, а Джуден дістав зі стосика телеграм кілька папірців.

— Піднімаю келих за тромб у твоїх судинах, — сказав я, махом видудливши дві третини коктейлю.

— Поглянь, — почав Джуден, кинувши мені телеграми, — це прибуткова справа.

Я одразу ж відсунув їх назад.

— Не потрібно, — відрізав я. — Все, чого хочу, — трохи відпочити. Завтра я сідаю в потяг до Нового Орлеана. Я ситий цією Мексикою по зав'язку. Скажи Меддоксу, нехай відправить когось іншого на завдання.

— Без варіантів, — заперечив Джуден. — Це термінова робота. Тож не гай часу, Міллане. Ти ж розумієш: тобі однаково доведеться це зробити, — то навщо все ускладнювати?

Джуден, звісно, мав рацію. Та я вже втопився від цих газетних ігор. Адже втопився? Шість буремних місяців я ганявся за історіями про бандитів, а бандитів у цій країні достобіса. Відтоді, як Сапата** започаткував тренд, кожен

---

* «Звіяні вітром» — роман американської письменниці Маргарет Мітчелл, написаний 1936 року. Відзначений Пулітцерівською премією.

** Еміліано Сапата — герой мексиканської революції, спрямованої на повалення диктаторського режиму Порфіріо Діаса, якого підтримувало США.

клятий мексиканець, який зміг відростити вуса на десять сантиметрів, уже вважав себе бандитом. Купу часу я змарнував на те, щоби навчити їх працювати так, аби чудова американська публіка отримувала справді вартісні історії. Усе, досить! Крім того, один із цих amatorів — Деллінгерс — намагався пристрелити мене. Після цього я замислився: а що, коли ще якийсь придурок до такого додумається?

Але Меддокс забезпечував мій хліб насущний. Відмовити йому зараз означало би перейти на сухарі. Не можна сперечатись із Меддоксом. Він має таку жажливу вдачу, що змії, помітивши його, переповзають на інший бік вулиці.

— То що там за історія? — запитав я. — Не проси мене читати ці телеграми. Я хочу почути скорочену версію.

Джуден припав до келиха з «Віскі сауер». Він добряче попрацював. Залишилося лише пояснити суть завдання і передати це щастя комусь іншому.

— Отож, справи такі, — почав він. — Історія ця називається «Білявка серед бандитів», або «Зароби собі капітал».

Я прикінчив напій і грубо перервав співрозмовника:

— Облиш свої жартики! Якщо захочу посміятись, то увімкну комедійне шоу Боба Гоупа!

— Кілька днів тому Меддоксові зателефонував чолові'яга на ім'я Геміш Шамвей, — не зважав на мене Джуден.

— Зникла його донька. Востаннє дівчину бачили в Мехіко. Вона буквально розчинилася у повітрі. Шамвей думає, що її викрали бандити. Меддокс сподівається її розшукати.

— Гарзд, продовжуй. Чого він хоче від мене?

— Він хоче, щоб ти знайшов дівчину, — терпляче пояснив Джуден.

— Гарзд, гарзд, це був хороший жарт. Нагадай мені посміятися наступного разу, коли зустрінемося. Але в чому полягає моє завдання?

— Не починай оці свої дурниці, Міллане, — Джуден дивився на мене байдуже, ніби на шмат замороженого м'яса. — Кажу ж тобі, він хоче, щоби ти знайшов дівчину.

— Іншими словами, він хоче, щоби я обнишпорив усю Мексику в пошуках звичайнісінької дівчини, настільки дурної, що примудрилася загубитись, — повільно проказав я, не вірячи власним вухам.

— Щось таке. Мені байдуже, як ти це зробиш, аж доки не знайдеш її.

— Тобі байдуже?

— Ні, не байдуже... Мені насрати.

— Коли так, — я задумливо поглянув на Джудена, — можеш одразу перерізати мені горлянку й зекономити купу часу.

— Зажди, все не так уже й погано. Давай поясню, — поспішив заперечити Джуден. — Від усього, що ти пережив останнім часом, знудило б навіть мого пса.

— І до чого тут я, якщо у твого пса проблеми зі шлунком?

— Забудь про пса. Меддокс хоче компенсувати усі твої страждання і тому придумав цей трюк. Із цього вийде чудова історія для газети. Поглянь на усе з іншого боку. Бідний старий без копійки в кишені звертається до «Нью-Йорк Репортер» і просить про допомогу. Його донька зникла. Чи ж знайдуть його дівчинку? І що робить газета?

— Вибиває старому зуби й кидає у шахту ліфта, знявши перед тим шкарпетки, щоби зробити з них рукавички для Меддокса, — одразу відповів я.

— «Нью-Йорк Репортер» говорить: «Звісно, друже, ми знайдемо її», — сердито насупився Джуден. — Вони розміщують історію та фото дівчини на першій шпальті. Фото старого теж, ясна річ, друкують, щоби показати, що все це не підстава: «Білявку викрали мексиканські бандити. Тому, хто її поверне, винагорода 25 000 доларів. Батько зниклої дівчини вбитий горем. "Нью-Йорк Репор-

тер” починає загальнонаціональний розшук.» Зрозумів задум? Потім ти знаходиш дівчину, пишеш історію, повертаєш дівчину до Нью-Йорка. Меддокс влаштовує урочистий прийом, на якому ти й передаєш дівчину в руки батькові. Газета здобуває визнання. Це прибуткова ідея.

— То в старого бідолашного Меддокса остаточно дах поїхав, — сумно похитав я головою. — Мене це навіть не дивує. Я завжди підозрював, що він без третьої клепки в голові. Як поживає місіс Меддокс? Це, певно, страшний шок для неї. А його донька? Та прищава косоока гарнюнця? До речі, поки згадав, хтось із хлопців наважився хоч заговорити до неї?

Джуден прикінчив свій коктейль і запалив сигару:

— Це твоя робота, Міллане. Можеш жартувати, скільки завгодно, але вибору немає. Меддокс сказав, ти повинен знайти дівчину за тиждень або працюватимеш на когось іншого чи не працюватимеш зовсім.

— Навіть не сумніваюся, що так він і сказав, клятий гаспид, — відповів я, вирівнявшись на стільці. — То можеш переказати йому, що зробити з цим завданням. Якщо Меддокс думає, що може залякати мене, він помиляється! Я завжди можу отримати кращу роботу, якщо тільки пошукаю. Та мені й шукати не треба. Варто лише пройти повз редакцію котроїсь із газет — і редактори юрбою побіжать за мною. Меддокс! Усім відомо, який він щуряка. Заявляти мені, що я не можу відмовитися! Це смішно! Де він знайде ще когось із моїм розумом?! Що би там не було, але як у біса я повинен знайти цю дівчину?

— Це буде легко, — вишкірився Джуден. — У мене є її фото. Вона має великий темно-зелений «кадилак». Дівчина працює фокусницею і розкішно виглядає. Звати її Міра Шамвей. Востаннє її бачили тут, у місті.

— Слухай, Пі Джею, — серйозно сказав я, — у Нью-Йорку сотні дівчат, які загубилися, чому б нам не пошукати одну з них? Я хочу повернутися на Бродвей.

— Вибач, Міллане, — відповів він, — але тобі краще зосередитися на цій дівчині. Цього ранку саме вона з'явилася на першій шпальті газети.

Я втомлено дістав свій блокнот:

— Гарзд. Давай запишемо, що в нас є. Ім'я: Міра Шамвей. Чим, кажеш, вона займалась?

— Фокусниця, — широко усміхнувся у відповідь Джуден. — Незвично, правда ж? Вона працювала з батьком у водевілі, аж доки вони не посварилися. Тоді дівчина почала працювати окремо. Зараз, наскільки я зрозумів, працює у нічних клубах. Татко говорить, у своїй справі вона доволі вправна.

— Ніколи не вірю тому, що батьки говорять про своїх дітей, — холодно відповів я. Зробив ще кілька нотаток і сховав блокнот: — Чому Меддокс вирішив, що її викрали бандити?

Джуден знизав плечима:

— Це його історія. Ти повинен розіграти усе правильно, Міллане, і, якщо бандити її не викрали, твоє завдання — обставити все саме так. У тебе немає якогось кишенькового бандита, який би за кілька баксів зробив би усю роботу?

— До чого ти хилиш? — запитав я, витріщившись на Джудена.

— Ну, знаєш, можливо, дівчина просто десь відпочиває і забула надіслати вісточку своєму старому. Ми не можемо дозволити, щоби ця справа розвалилася, розумієш? Якщо її не викрали, тобі самому доведеться зробити це. Мені ж не треба пояснювати, як це влаштувати?

Це починало мене непокоїти:

— Якби я повірив, що ти це серйозно, Пі Джею, я би відправив тебе перевірити голову.

— З моєю головою все гарзд, — відрізав Джуден. — А ось із твоєю роботою можуть виникнути неприємності, якщо не почнеш негайно діяти.

— Ти зараз серйозно? Якщо дівчина просто гайнула відпочивати, мені треба найняти якогось відморозка, щоби викрасти її?

— Ага, саме так. Це буде нескладно. Ми усе відшкодуємо.

— Вам доведеться зробити більше, ніж це, — відказав я. — Ви напишете розписку. Якщо мене впіймають, то за викрадення світить збіса суворе покарання.

— Розписки ти не отримаєш, але дехто зможе зірвати двадцять п'ять тисяч доларів винагороди.

— Хочеш сказати, всі ці гроші будуть моїми? — запитав я, уперше насправді зацікавившись.

Джуден примружив одне око:

— Залежить від того, чи ти погодишся. Меддокс довіряє тобі, та якщо підставиш його під час прийому, він тобі цього не подарує.

Я завжди вважав Джудена лицемірним шахраєм, а він виявився справжнім товаришем.

— Я цього не забуду, — сказав я. — Ще по одній?

Він похитав головою:

— Я біжу додому. Діти поїхали на вихідний, а мені потрібна термінова допомога симпатичної лікарки.

Я розсміявся. Зрештою, мені не важко, а якщо хлопець вважає себе дотепним, то хто я такий, щоби переконувати його в зворотному?

— Гарзд. Я пошукаю Міру Шамвей, — здався я. — Що це за ім'я взагалі? І де її фото?

Джуден дістав з дипломата копію фото і кинув його на стіл:

— Якби в спальні цієї дамочки трапилася пожежа, нам знадобилося би п'ять годин, щоб загасити її, і ще п'ять годин, щоби забрати звідти пожежника.

Я узяв фото. Коли до мене знову повернувся дар мови, Джуден уже пішов.

РОЗДІЛ II

Перш ніж я продовжу, хочу розповісти вам, як Міра Шамвей уперше зустрілась із Доком Анселлом та Сем'юелем Опудалом. У той час мене там не було, тож я просто переповім вам історію так, як сам її згодом почув.

Док Анселл та Опудало сиділи в кафе «Лоренсійо». Ви колись там бували? Це маленьке кафе, заховане за масивною кам'яною стіною. Його патіо — чудовий зразок традиційного мексиканського стилю, принаймні це я прочитав у туристичному довіднику. Вам це ні про що не говорить? Мені теж, та плювати.

У самому центрі патіо знаходиться вирізаний з каменю фонтан, а навколо — залізні столи та лавки. Небо над головою приховане за куполом із листя кипарисів та бананових дерев. Уявляєте, яка це затишна місцина? Уздовж веранди розставлені дерев'яні клітки, в яких щебечуть і присвистують пістряві довгохвості папуги, і, якщо ви вперше в країні, ви будете в захваті від типової мексиканської атмосфери.

Тож ці двоє — Док Анселл й Опудало — саме сиділи за столом, попиваючи холодне пиво, коли Опудало помітив, як позаду лави, де сиділи торговці-індіанці, раптом вигулькнула золотоволоса білявка. Він ледь устиг помітити її, як дівчина знову зникла в натовпі.

— Семе! — різко осмикнув його Док Анселл. — Скільки ще тобі казати, жінки — це отрута!

— Це що, міраж? — запитав Опудало, важко зводячись на ноги і гарячково вдивляючись у м'які сутінки. — Я бачив те, що думаю?

Док Анселл відклав ніж і виделку. Це був зморшкуватий невисокий чоловічок із кучмою скуйовдженого сивого волосся. — Тобі не завадило би стежити за гормонами, Семе, — застеріг він. — Усьому свій час і своє місце.

— Ти завжди ото патякаєш про те, що всьому свій час і місце. Та скільки в мене того часу? І коли ми лишалися на одному місці достатньо довго, щоби зробити хоч щось? — Опудало знову сів на своє місце.

— Твоя проблема... — почав було Анселл, та Опудало жестом зупинив його.

— Навіть не починай, — відрізав він і з огидою відсунув тарілку подалі від себе. — Я й так знаю. У мене надто бурхлива уява. Скільки ми ще стирчатимемо у цій країні? Мене вже нудить від усього цього. Чого б не стрибнути в потяг і не звалити звідси? Задля різноманіття можеш потерпіти й смердюче Чикаго.

— Ще трохи зарано повертатися додому, — спокійно нагадав йому Анселл.

Опудало насупився. Це був кремезний громило у брудному спортивному костюмі, що ледь не тріщав на ньому. Колись Опудало був бандитом і працював на Малого Берні під час «сухого закону»*. Після його скасування він подався до Чикаго і намагався заробити на життя грабунком, але був недостатньо розумним, щоб організувати прибуткову справу, з якої можна було би сплачувати відсотки. Однієї ночі він потрапив у перестрілку з поліцією. Двох офіцерів було поранено, а Опудало відразу пустився навтьоки. Він біг, не зупиняючись, аж до самої Мексики. Тут Сем був порівняно у безпеці. Останні шість місяців він працював із Доком Анселлом, продаючи запатентовані ліки індіанцям племені майя.

Анселл і Опудало були чудернацькою парою. Вони жили у різних світах. Опудало весь час тужив за звичними принадами життя. Після Чикаго Мексика здавалася йому неймовірно нудною. Він ненавидів тутешню їжу, пил і спеку. Місцеві жінки лякали його. А до нечисленних

---

* «Сухий закон» — неофіційна назва заборони на продаж, виробництво та транспортування алкоголю, що діяла у США з 1920-го по 1933-й рік.

поселень американок та англійок йому було далеко — як за відстанню, так і фінансово. Навіть віскі тут був поганий. Сем ненавидів Мексику майже так само, як ненавидів поліцію.

Натомість Анселл почувався щасливим у цій країні. Доки він міг продавати легковірним дурням свої зілля, йому було байдуже, де жити.

Поки Опудало не став його партнером, в Анселла частенько виникали проблеми з пацієнтами. Іноді йому навіть було небезпечно повертатися в одне й те ж місто. Але з Опудалом під боком його не лякали ні натовп розлючених пацієнтів, ані найбідніші квартали багатьох міст, до яких він навідувався. Сем Опудало був чудовим охоронцем — про це було відомо ще Малому Берні. Одного погляду на його масивні кулаки і жорстокі маленькі очі було досить, щоби вгамувати найзапальнішого задираку.

Анселл й Опудало працювали разом уже шість місяців. Вони переїздили з місця на місце. Кожен ранок минав за виготовленням барвистої рідини, яку потім розливали в загадкові зелені пляшечки, а після обіду блискавично розпродавали кожному, хто був достатньо дурним і легковірним.

Анселл був мозком усього підприємства, Опудало — м'язами. Саме Опудало напинав маленький тент і встановлював розбірну платформу. Опудало розставляв акуратними рядами зелененькі пляшечки і бив у маленький барабан для привернення уваги. Барабан був власною ідеєю Сема і в деяких районах він таки приносив непоганий прибуток.

Анселл сидів у наметі, покурював стару щербату люльку, доки хриплий шепіт Опудала не сповіщав йому: «Там уже чекає величенький натовп недоумків». Тоді Анселл величаво виходив із намету, очі його палали фа-

натичним ентузіазмом і він зачаровував приголомшену аудиторію.

Опудало демонстрував свої гігантські м'язи, які були виключно результатом «Таблеток мужності Доктора Анселла» (п'ятдесят пігулок у маленькій коробці за три долари). У натовпі передавали фото невиразної сухо-реброї жінки, яке пропонували порівняти зі світлиною цієї ж жінки, але вже з такою фігурою, що у місцевих від подиву ледь очі з орбіт не вилазили. Відповідальними за цю привабливу трансформацію були «Таблетки Доктора Анселла для збільшення бюсту» (двадцять п'ять пігулок в упаковці за два п'ятдесят).

Анселлові й Опудалу завжди подобалось обідати в кафе «Лоренсійо». Сюди рідко заходили американці, а після шуму та метушні Мехіко тут можна було спокійно провести вечір.

Опудало збовтав останні кілька ковтків пива у келиху.

— Копи вже й забули про мене, — мовив він. — То було майже рік тому. Це давно. Та й ти не бачив тих двох хлопців. Я ще зробив Штатам послугу.

— Поворуши мізками, — відповів Анселл. — Подумай, на що ми житимемо? Гадаєш, у Чикаго хтось купуватиме мої «Таблетки мужності»?

Та Сем уже не слухав. Погляд його, натягнутий, наче струна, був прикутий до золотоволосої білявки, яка вийшла з кафе і тепер стояла на східцях, оглядаючи заповнене патіо.

— Щоб мені провалитись! — сказав він, гупнувши по столу. — Ти тільки поглянь на це!

— Не заперечуватиму, — Анселл зітхнув, — в неї симпатична зовнішність, але стережися — вона з тих, що починають, погладжуючи твоє волосся, а закінчують, здерши твій скальп. Ти — не її рівень.

Та Опудало пропустив це повз вуха.

— Ісусе Христе! — вигукнув він. — Вона тут сама, Доку. Приведи цю кралю, доки котрийсь із тих мудил її не підчепив.

Анселл із сумнівом поглянув на дівчину. Вона була тендітна, але серйозне маленьке обличчя свідчило про сильний характер. У неї були великі очі та вуста, але найгарнішим у ній, на думку Анселла, був її ніс. Шовковисте біляве волосся спадало незнайомці на плечі і у світлі яскравих карбідних ламп сяяло, наче полірована мідь. Одягнена вона була в акуратний білий костюм і червону сорочку.

— Підійди до неї, Доку, — хрипло шепотів Опудало у вухо Анселлові. — Ти колись бачив такі форми? Та в неї вигини, наче силуети американських гірок у Коні-Айленді!

Двоє добре одягнених іспанців, що сиділи поруч, теж почали виявляти зацікавленість до красуні. Вони бубоніли між собою, аж доки не завважили дівчину, а тепер один із них відсунув стільця і підвівся.

Опудало блискавично обернувся до нього:

— Всади свою дупу на місце! У мене побачення з тією дамою... Тож відвали.

Іспанець безпорадно поглянув на нього, повагався якось мить і сів на місце.

Анселл починав перейматися, щоб не виникло якихось неприємностей, тож підвівся на ноги.

— Гляди, щоб у тебе тиск не підскочив, — різко кинув він.

— До біса мій тиск. Приведи її, доки я не розніс цю забігайлівку.

Анселл трохи ніяково підійшов до дівчини. Всі присутні спостерігали за ним.

Білявка сперлася на поруччя веранди. Погляд її був настороженим, але приязним. Коли Док підійшов, дівчина раптом посміхнулась. Її багряні вуста привідкрили білі зуби.

Анселл збентежився.

— Привіт, — першою заговорила дівчина.

— Пробачте мені мою цікавість, ви на когось очікуєте? — почав Анселл своїм найввічливішим тоном. — Це не те місце, де молодій дівчині безпечно бути одній.

— Саме так написано у туристичному довіднику, — сумно відказала незнайомка, — але я вже була тут цього тижня і зі мною досі нічого не сталося. Думаю, слава цього місця перебільшена.

Док швидко закліпав.

— Я хотів запропонувати вам приєднатися до мене, доки не з'явиться ваш супровід.

Білявка засміялася. Це був глибокий, лункий, зарозликий сміх, у якому вчувалися нотки шалу, і навіть загартоване серце Анселла почало пришвидшено гупати. Він зацікавлено розглядав дівчину.

— Із чого ви, татусику, вирішили, що я чекаю на супровід? — запитала вона. — Думаєте, я не в змозі подбати про себе?

Анселл зненацька відчув сором.

— Я перепрошую, — машинально відповів він. — Ви трохи більш була, ніж я думав. Пробачте мені.

— Та не ображайся, — швидко відповіла дівчина. — Давай будемо друзями. Зрештою, навіть у фільмах героям потрібен час, щоби звикнути одне до одного. Здається, ваш друг теж хоче зі мною познайомитись. Чи то в нього просто косоокість? — Дівчина зійшла сходами і рушила туди, де сидів Опудало.

Спантеличений Док Анселл знизав плечима і рушив за нею.

Сем зачудовано спостерігав за цією сценою. Коли білявка підійшла до нього, він сидів на місці, кліпаючи очима.

— Тобі потрібна голка з ниткою? — запитала дівчина, склавши тонкі засмагли руки на столі й нахилившись до нього.

Погляд в Опудала затуманився.

— Га?

— Не зважай, — мовила дівчина, сідаючи поряд. — Я подумала, ти загубив ґудзика, якщо не підвівся, щоби привітатися зі мною. Але, можливо, ти представник школи сучасних манер, — вона закинула ногу на ногу, поправила спідницю на тонкому коліні, обтягнутому шовковими панчохами, й замислено розглядала Опудала. — Хоч можу тепер роздивитися тебе. Здалеку ти виглядаєш інакше, — вона нахилила голову і посміхнулася. — Так, подивимось. Ти точно з Чикаго. Закладаюся, ти працював на якусь велику шишку. Ну що, вгадала?

Опудало часто закліпав і безпорадно глянув на Анселла.

— Ти сам попросив, — відповів Док, який тепер із насолодою спостерігав за тим, що відбувається. — Я не винен. Це була твоя ідея.

— Як цікаво, — продовжувала дівчина. — То в нього бувають ідеї? Ніколи не подумала б, що він належить до світлих умів людства, але зовнішність у наші дні досить оманлива, правда ж?

— Ви так вважаєте?

— Гадаю, що так, — вона спокійно зустріла незворушний погляд Опудала. — У тебе, бува, немає грижі? — не очікувано запитала вона.

Опудало насупився.

— Що вона верзе? — знесилено запитав він.

— Можливо, це надто особисте, — сказала дівчина. — Давай поясню. Ще в часи, коли ми жили на деревах — в епоху міоцену третинного періоду кайнозойської ери — людина чи, краще сказати, доісторична людина, втратила свій хвіст, а натомість здобула пряму поставу і схильність до грижі. Я лише хотіла перевірити, до якого етапу еволюції ти вже дійшов. Нічого такого. Просто цікаво.

Обличчя Опудала залилося багрянцем, очі кресали блискавки.